

El L'amp n:8
21-28 juny 84

70

Estat de les Autonomies o autonomies sotmeses a l'Estat?

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

JORDI ARBONÈS

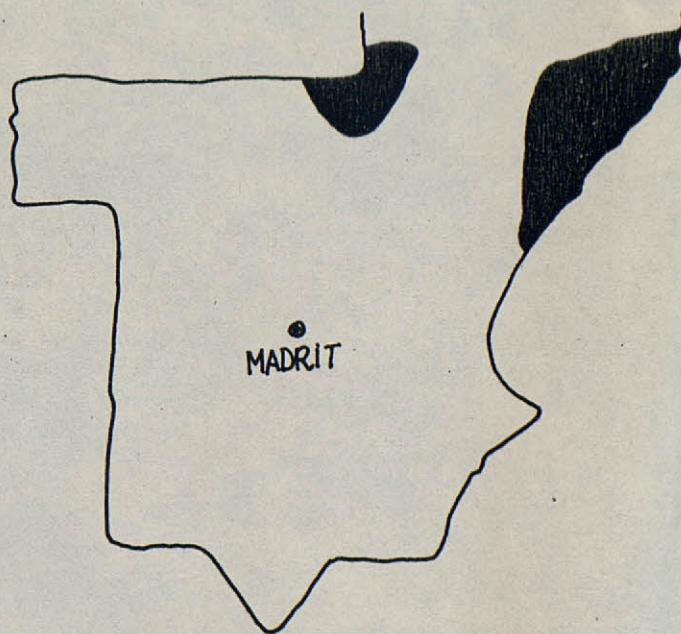
Són molts actualment els Estats plurinacionals que han buscat de respectar les diferències de les nacions que engloben per tal de poder viure i conuiu-hi harmònicament, sense que una d'elles domini les altres, sinó que, totes plegades, constitueixin una entitat —l'Estat— que pot arribar a enorgullir-se d'estar constituïda per diverses llengües, cultures, etc.

En canvi, nosaltres, els catalans (com els bascos i els gallecs) cada vegada hem de constatar que l'actitud de l'Estat espanyol envers les nacions perifèriques és més totalitària i anorreadora, i que això de l'Estat de les autonomies fou un invent no pas per reconèixer els trets diferencials de les nacions històriques, sinó per aigualir-los i, d'aquesta manera, concedint autonomies a tort i a dret, reduir les nacions a miques i fer-ne un «gazpacho» per al consum casolà. De cara a fora, l'Estat espanyol és l'«Espanya una» de sempre, amb una sola llengua i una sola bandera.

Heus aquí, doncs, que els governs autònoms no tenen «competències» per projectar-se a l'exterior, per conseqüència han de fer-ho per conducte de les respectives ambaixades espanyoles de cada país, de l'agència oficial de notícies (EFE), etc., les quals, d'acord amb la política unificadora i colonialista de l'Estat, fan mans i mànigues per tal de donar una imatge «uninacional» de la Península. Una de les proves més febaents d'això que diem la trobarem, per exemple, a la Fira Internacional del Llibre, celebrada a Buenos Aires, del 6 al 23 d'abril darrer, on poguérem comprovar que a l'stand d'Espanya no hi havia ni un sol llibre en català, en basc ni en gallec. A nosaltres, això ja ens va bé, car no fa més que demostrar que ni els catalans ni els bascos ni els gallecs no en som, d'espanyols, i posa en evidència la necessitat que tenim de bregar, des del si de les institucions autonòmiques, per tal d'aconseguir la «competència» que ens permeti presentar-nos en aquestes exposicions internacionals d'una manera totalment independent de les representacions diplomàtiques de l'Estat. És clar que juntament amb la «competència» hem de reclamar també els diners que l'Estat extreu de les butxaques dels contribuents de les nacions autonòmiques per poder sufragar-ne les despeses. L'altra prova rau en els cables de l'agència EFE que apareixen a la premsa de Buenos Aires, en els quals cada cop que parlen del F. C. Barcelona, posem per cas, cuiten a subratllar que és un «equipo español», o bé qualifiquen d'«espanyolas» les personalitats catalanes més prestigioses, com ara el pintor Joan Miró o l'escriptora Mercè Rodoreda, que mai no va escriure en espanyol.

Tot això de cara a fora. De cara a dins, només cal observar tots els intents d'esborrar-nos del mapa que el Govern central ha dut i du a terme, ja sigui mitjançant la cèlebre LOAPA o la recusació de la llei de normalització de la llengua catalana pel Tribunal Constitucional, ja sigui imposant sancions a empreses catalanes que retolen llurs

productes amb etiquetes escrites solament en català o qualsevulla altra mesura tan absurda i imbècil com aquesta. La qüestió és maldar per consolidar una unitat «nacional» que, en la pràctica, no ha estat mai assolida, perquè Espanya, com a tal, és una entelèquia. Però, tant se val, són ells els qui tallen el bacallà i, mentre nosaltres els deixem tenir el tallant a les mans, tot ajupint l'esquena i retent-los pleitesia, la imatge que projectaran al món serà la que li convé a l'Imperi. Hi ha qui troba que això no té massa importància, que allò que ens convé és fer una política de Catalunya endins, d'endegar el país per dintre, tot prescindint de si ens coneixen a fora o no. Sense deixar de reconèixer que té raó qui defensa aquesta posició, quant a la conveniència d'endegar el país per dins (car mal podem donar una imatge del que som a fora, si no tenim les coses ben clares a dintre), nosaltres creiem que també cal fer tot allò que es pugui per tal que a l'estranger sàpiguen que existim amb identitat pròpia. I convé que ho sàpiguen, perquè només així podem pretendre que ens comprenguin quan reclamem el dret a la independència; quan volem fer sentir la nostra veu en el cor de les nacions oprimides del món; quan demanem el premi Nobel per a un escriptor en llengua catalana... en un mot: quan clamem als quatre vents que som una Nació.

*El PSOE limita
al Nord amb Euskadi
i a l'Est amb Catalunya*